Akvatinte (ital. *acqua tinta*, 'vand' og 'farve') er en metode til dybtryk som bruges til at skabe toner snarere end streger. Trykpladen drysses med pulver af harpiks eller asfalt, som brændes fast ved opvarmning. Derefter ætses pladen med syre, som æder sig ned mellem de fastsmeltede korn. Jo længere tid syren bider i metallet, jo mørkere bliver aftrykket, der vil fremtræde med en kornet overflade. De områder, der skal stå hvide på papiret afdækkes med asfaltlak før første ætsning. Nuancer i tone opnås ved at variere tiden på ætsningen og gentage ætsningerne. Efter ætsningen fjernes pulverkornene, og pladen trykkes i en trykpresse.

Fotogravure (af *foto*- og afledn. af fr. *graver* 'gravere, indhugge') er en grafisk metode til at reproducere billeder eller fotos. En kobberplade behandles med asfalt- eller harpiksstøv og dækkes med en lysfølsom gelatine. Billedet, der skal kopieres, fremstilles først i et transparent positiv. Gennem dette positiv belyses pladen med ultraviolet lys og hærdes i forhold til belysningens styrke. Pladen ætses i en jernkloridopløsning – hvor gelatinen er tyk ætser syren langsomt i metallet, hvor den er tynd ætser syren hurtigere i metallet. Derved dannes der relief i varierende dybder svarende til tonerne i det originale billede. Pladen indfarves og aftrykket tages i en kobbertrykspresse. Metoden giver et tryk af høj kvalitet, der reproducer detaljer og stor tonerigdom.

Gouache, (fr. 'dækfarve', af ital. *guazzo*, af lat. *aquatio*, egl. 'det at skulle hente vand'), er en type vandfarve bestående af pigment opløst i vand, hvor bindemidlet, ligesom i akvarel, er gummiarabicum (lim). Gouache adskiller sig fra de transparente akvarelfarver ved at indeholde større mængder af pigment i forhold til vand og også hvidt pigment (oftest kridt), som gør farven dækkende. Gouache er karakteristisk for indiske og islamiske miniaturer og har i Vesten været almindeligt i fx rigt farvede plakater.

Gravering, gravure, (kobber-) stik er en teknik, hvor en kobberplade ridses med en gravstik, et værktøj som minder om en tynd rombeformet mejsel. Metoden er oprindeligt udviklet af guldsmede til at dekorere metal. Fra begyndelsen af 1400-tallet og frem til midten af 1500-tallet blomstrede de kunstneriske kobbertryk ført an af Schongauer, Mantegna, Dürer og Lucas van Leiden. Før opfindelsen af fotografiet var gravering en historisk vigtig metode til at reproducere billeder på papir, både som enkeltstående kunsttryk og i bøger og blade. Gravering tabte dog efterhånden terræn til radering, en teknik som er lettere at lære at mestre.

Koldnål er et skarpt, spidst instrument, hvormed man ridser stregerne direkte ind i kobberpladen til en enkel type grafisk dybtryk, koldnålsradering. Teknikken er en slags gravering, men uden syreætsningen. Denne metode fjerner ikke metallet, men skaber en ridse og en grat eller kant svarende til den jordvold, en plov efterlader i en mark. Både denne grat og ridsen samler tryksværte, og det giver linjen i det færdige tryk en distinkt, fløjlsagtig karakter. Koldnålsradering trykkes kun i få udgaver, da denne grat efterhånden bliver mast flad af trykpressen.

Lavering, (afledt af fr. *laver* 'vaske') er en maleteknik, som benyttes til at give en tegning på papir nuancer af en enkelt farvetone, fx sort eller brun, med bister, sepia, tusch, fortyndet blæk eller vandfarve. Nuancen males jævnt med en pensel over en større overflade, så ingen penselspor er synlige i det færdige produkt. Blyants- eller pennetegninger laveres ofte for at angive dybde, volumen og skygge. Metoden sås først i slutningen af 1400-tallet hos italienske kunstnere som Botticelli og Leonardo da Vinci, ofte i landskabsbilleder.

Litografi (gr. lithos '*sten*' og *graphein* 'at skrive'), også kaldet stentryk, er en fladtryksmetode, hvor man anvender en sten eller en metalplade med en helt glat overflade. Motivet tegnes eller males direkte på en sandsten med fedtholdigt kridt eller tusch. Metoden bygger på det princip, at fedt skyr vand. Tegnede og bemalede områder er fedtbærende, ikke-behandlede områder er vandbærende. Overfladen påføres fedtholdig farve, som kun binder på de bearbejdede partier. Der trykkes på papir i en speciel litografisk presse. Ved farvelitografi anvendes en sten for hver farve.

Monotypi, (gr. *mono*- 'enkelt' og *typos* 'præg, type, tryk') er en simpel grafisk fladtryksteknik, hvor billedet males direkte på trykpladen og kun trykkes i ét unikt eksemplar. Fedtet blæk eller oliefarve påføres en plan flade (af fx metal eller glas), og billedet overføres til papir ved at pladen trykkes med et papirark i en trykpresse. Monotypier udføres ofte spontant uden forudgående skitser. Eksempler på denne teknik er Edgar Degas' næsten 450 monotypier af kvinder i interiører og bordelscener.

Ætsning / Radering En metalplade (sædvanligvis af kobber, zink eller stål) dækkes med en voksagtig grunding, der er modstandsdygtig over for syre. Man skraber så grundingen af med en spids radérnål der, hvor man ønsker at en linje skal være synlig i det færdige arbejde. Pladen dyppes i et syrebad, som efterlader forsænkede linjer i pladen der hvor metallet er blottet. Den tilbageværende grunding renses af pladen. Trykfarve lægges på pladen, som derpå tørres af, således at der kun er farve tilbage i de ætsede fordybninger i pladen. Pladen placeres i en trykpresse sammen med et papirark, som suger farven op fra de ætsede linjer. Raderingsteknikken blev udviklet tidligt i 1500-tallet til fremstilling af kunsttryk. Rembrandt, Goya og Picasso har skabt nogle af deres vigtigste værker med teknikken, og den bruges stadig i vid udstrækning i dag.

Variationer over ætsninger:
Stregætsning er en ætsning hvor billedet er opbygget af streger. Stregen er meget sirlig og ren i forhold til koldnål, som giver en mere ulden streg.
Fladbid er en ætsning hvor områder af kobberpladen netop ikke er behandlet med en voksagtig grunding, som er modstandsdygtig over for syre, og derfor ætses særlig dybt.
Sukkerakvatinte involverer sukkerløft. Sukkerløft er en teknik, hvor motivet males på kobberpladen med en pensel dyppet i en sukkeropløsning, dernæst tildækkes hele pladen med fernis, og pladen overhældes med varmt vand, således at sukkerfarven løfter grunden af. Det gør, at syren bider i kobberet, der hvor det er blotlagt, altså netop dér, hvor kunstneren har malet med sukkeropløsning. Akvatinteteknikken giver en sukkerakvatinte.

Aquatint (Ital. *acqua tinta*, 'coloured water') is an intaglio method used to create tones rather than lines. The printing plate is strewn with resin or asphalt powder which is melted to a coating when heat is applied. Then the plate is etched with acid which eats its way down between the melted grains. The longer the acid remains in the metal, the darker the imprint, which will appear with a grainy surface. The areas that are to remain white on the paper are masked with asphalt varnish before the first etching. Shades are achieved by varying the duration of the etching and repeating etchings. After the etching process the powder grains are removed and the plate is printed in a press.

Drypoint is a simple type of intaglio printing in which the lines are simply scratched in the copper plate with a sharp, pointed instrument called a drypoint needle. The technique is a kind of engraving, but without etching with acid. This method does not remove the metal, but creates an incised line and a 'burr', i.e. a raised edge beside the line like the raised earth a plough leaves in a field beside the furrow. This burr and the incision itself both hold ink and this gives the line in the finished print a distinctly velvety character. Drypoint engravings are only printed in a few copies, since the burr is gradually flattened by the press.

Engraving / gravure is a technique where a copper plate is incised with a burin, a tool that resembles a thin rhomboid chisel. The method was originally developed by goldsmiths to decorate metal. From the beginning of the 15th century until the middle of the 16th century artistic copperplate engravings flourished in the hands of leading artists such as Schongauer, Mantegna, Dürer and Lucas van Leiden. Before the invention of photography engraving was a historically important method of reproducing pictures on paper as art prints, but also in books and periodicals. However, engraving gradually lost ground to etching, which was an easier technique to master for an artist.

Etching A metal plate (usually of copper, zinc or steel) is covered with a waxy ground that is resistant to acid. The ground is then scratched off with a pointed etching needle where a line is to be visible in the finished work. The plate is dipped in a bath of acid which leaves lines sunk into the plate where the metal has been exposed. The remaining ground is cleaned from the plate. The plate is then inked and wiped off so that there is only ink in the etched lines in the plate. The plate is put in a printing press with a sheet of paper which absorbs the ink from the etched lines. The etching technique was developed early in the 16th century for making art prints. Rembrandt, Goya and Picasso created some of their most important works with the technique, which is still widely used today.

Variations on etching:
Line etching is a type of etching in which the picture is built up with lines. The line is very neat and clean compared with dry-point, which produces a fuzzier line.
Open bite is etching with some areas of the copper plate not being treated with a waxy ground resistant to acid and are therefore etched particularly deeply.
Sugar lift is an etching technique in which the motif is painted on the copper plate with a brush dipped in a sugar solution; then the whole plate is covered with varnish and warm water is poured over it so that the sugar solution lifts the ground off. This means that the acid bites into the copper where it is exposed; that is, precisely where the artist has painted with the sugar solution. The aquatint technique produces a sugar aquatint.

Gouache (Fr. 'covering colour', from Ital. *guazzo*, orig. from Lat. *aquatio*, 'act of fetching water'), is a type of water-colour consisting of pigment dissolved in water and in which the binding agent, as in normal water-colours, is gum arabic. Gouache differs from the transparent water-colours in containing a higher ratio of pigment to water and by containing white pigment (usually chalk) which makes the colour opaque. Gouache is characteristic of Indian and Islamic miniatures and has been in common use in the West for richly coloured posters.

Lithography (Gr. *lithos* 'stone' and *graphein* 'to write') is a flat-printing method in which a stone or a metal plate with a completely smooth surface is used. The image is drawn or painted directly with oily chalk or ink on a piece of sandstone. The method is based on the principle that oil repels water. Drawn and painted areas are oily and are thus water-repellent and untreated areas are waterabsorbent. An oily colour that only adheres to the treated areas is applied to the surface. The print (lithograph) is made on paper in a special lithographic press. In colour lithography a different stone is used for each colour.

Monotype (from Gr. *mono*- 'single' and *typos* 'imprint') is the result of a simple flat-printing technique in which the image is painted directly on the printing plate and is only printed in a unique version. Oily ink or oil paint is applied to a flat surface (e.g. of metal or glass) and the image is transferred to paper when the plate is pressed against a sheet of paper in a printing press. Monotypes are often made directly without preliminary sketches. Examples of this technique are Edgar Degas' almost 450 monotypes of women in interiors and brothel scenes.

Photogravure (from *photo*- and Fr. *graver* 'engrave, carve') is a graphic method for reproducing images or photos. A copper plate is treated with asphalt or resin dust and coated with a light-sensitive gelatin. The image to be copied is first turned into a transparent positive. Through this positive the plate is exposed to ultraviolet light and the gelatin coating hardens in proportion to the strength of the light. The plate is etched in a ferric chloride solution. In areas with a thick gelatin layer, the acid etches the metal slowly, in areas with a thin gelatin layer the acid etches the metal more quickly. Thus a relief is formed with varying depths, corresponding to the tones in the original image. The plate is inked, and the imprint is made in a copper-plate printing press. The method produces a print of high quality that reproduces details with great richness of tone.

Wash is a painting technique used to give a drawing on paper shades of a single colour, for example black or brown, with bistre (a wood-soot pigment), sepia, Indian ink, diluted ink or water-colour. The shade is painted on evenly with a brush over a large area so that no brush traces are visible in the finished product. Pencil or pen drawings are often washed to suggest depth, volume and shadow. The method was first seen at the end of the 15th century in the work of Italian artists like Botticelli and Leonardo da Vinci, who often used it in landscape pictures.